

Foto's tijdens (Weekblad Schuttevaer) en na de brand (P. Verboom).

Het schip stuurt zelf op tot in de wind en er zelfs door, dus vlug het nieuwe zwaard erin en het andere eruit. Het schip valt wederom vol, fok weer aanhalen en zo vullen we de rest van de dag. 's Avonds onder genot van een borrel blikken we terug op een geslaagde proefvaart met een geweldig schip.

Na enkele dagen oefenen volgt een derde plaats bij de Schipperbitterrace in Hellevoetsluis. Iedereen, inclusief wijzelf, was verbaasd: een snel schip dus. In de jaren die volgden, werden de prestaties beter. Niet verwonderlijk dat elke opstapper enthousiast is geworden. Het is geweldig om met deze, ruim 90 jaar oude schoonheid over het water te varen. Of het er nu rustig aan toe gaat, toerend bij windje 3 of 4, of met windkracht 6 en de volle 158 m² met zeven man aan een schoot trekkend om nog meer hoogte te krijgen.

DE BRAND

Tot 30 januari 2004. Want om 23.00 uur die avond belt de politie met de vraag of ik de eigenaar van een tjalkje in Willemstad ben. De brandweer was inmiddels aan boord en ik hoefde geen haast te maken want het schip is volledig uitgebrand. Vijf kwartier later stond ik bij de nog stomende en stinkende resten van wat eens onze trots was. Wat zou de kick zijn van degene die dit veroorzaakt heeft toen hij - waarschijnlijk op veilige afstand - de vlammen uit dit maritieme erfgoed heeft zien komen. Binnen enkele uren heeft die persoon of hebben die personen nog diverse objecten aangestoken en zo een spoor van vernieling achter zich gelaten.

Bij daglicht werd pas echt duidelijk hoe groot de verwoesting was. Echt alles was weg: het volledige interieur, de luiken, de zeilen, de schoten, de herinneringsplaatjes van de wedstrijden en tochten, zwemvesten, alles. Triest is de aanblik van de rvs-pannen, het

bestek, de spoelbak van het aanrecht en het karkas van de koelkast. Ook het gasstel en een acculader liggen nu tussen de eens zo mooi ingevette wrangen en spanten. In het voorschip liggen de verkoolde resten van het eiken helmhout met tonnetje. Dat hebben we nog als aandenken.

EEN TWEEDE RENOVATIE

Na een bewogen week hebben we het schip teruggekocht. Volgens de verzekering heeft iemand veel geld voor het wrak geboden en dat wordt afgetrokken van het uit te keren bedrag. Wat overblijft, is niet genoeg voor de aanschaf van de materialen of de reparatie van het door de hitte verwrongen casco. Maar we gaan verder, we moeten wel: dat schip is van óns.

Samen met de vrienden van de *Stormvogel* en hopelijk de steun van bedrijven en of particulieren gaan we de *Stormvogel* weer in de vaart brengen. Samen de schouders eronder en zo snel mogelijk. Door steunbetuigingen gesterkt, zijn we er zeker van dat het gaat lukken haar te behouden voor het nageslacht. Aan inzet geen gebrek; het zijn de financiën waar het ons aan ontbreekt. Eerst het staalwerk en vervolgens de tuigage weer op orde brengen en dan volgt de komende winter het interieur.

De droom is wederom in volle glorie over het water te scheren en het zeilen te beleven. Voelen hoe het varen vroeger moet zijn geweest zonder de luxe van elektrische lieren en andere moderne snuffjes en zoveel mogelijk onder zeil de havens en ankerplaatsen aanlopen. Puur zeilen. Gelukkig weten vele zeilers op klassieke schepen wat ik hiermee bedoel.

Heeft u nog (reserve)materiaal dat u kunt missen, neem dan contact op met P.J. of K.J. Verboom van de Stichting Stormvogel p/a Maashaven o/z 26, 3072 NP Rotterdam, tel 06 50 50 02 87.